

CLUB EXCURSIONISTA

UECANOIA



Any 10 - núm. 35





patronat municipal
d'esports **Igualada**



c/ Carles Riba s/n

93 805 42 10 93 803 62 58

www.pmeigualada.cat

info@pmeigualada.cat

Ajuntament  d'Igualada

3r Trimestre 2010

Foto portada:

La Colla i
la paret oest
del Picu Urriellu,
510 m.
de paret vertical.

Sumari

4-8

La Travessa d'estiu

10-12

Campament d'estiu
2010 a Espot

14-15

Gent del club

16-19

Retalls de la nostra
història (26)

20-25

La Ressenya

26

Les Webs

El Club Excursionista Uecanoia no
comparteix necessàriament les
opinions dels autors dels articles.



CLUB EXCURSIONISTA UECANOIA

C/ de Sant Magí, 28 - Apartat 267
08700 IGUALADA

Tel./Fax 93 803 20 47

E-mail: uecanoia@uecanoia.net

www.uecanoia.net

Dipòsit legal: B-31.9344-2001

AFILIAT A LA FEDERACIÓ D'ENTITATS
EXCURSIONISTES DE CATALUNYA

Editorial

En l'adéu d'en Joan Vives i Queraltó

En Joan fou membre fundador del Club Excursionista UECANOIA, expresident i membre durant molt anys del Consell Directiu de l'entitat. Va engegar moltes activitats al club, que encara ara perduren. Per citar-ne només algunes: La Cursa de l'Esquiador, de la qual va ser el fundador i l'ànima durant molts anys, i els cursets d'esquí alpí i d'esquí nòrdic, amb els quals una bona munió d'anoïencs va aprendre a esquiar.

Havia organitzat diferents cursos d'escalada. No en va era monitor de l'Escola Nacional d'Alta Muntanya i també va ésser vocal en diferents sortides de les seccions de muntanya i d'alta muntanya de l'entitat. Va rebre l'enssenya d'or del club i sabia encomanar com ningú el seu entusiasme a l'hora de tirar endavant els seus projectes.

Et trobarem a faltar, Joan. El teu adéu sobtat ens deixa un buit massa gran a tots els que vam tenir la sort de gaudir de les muntanyes i de la neu al teu costat. Ben segur, però, que des d'on siguis, ens seguiràs mirant amb aquell somriure tan teu. Portarem per sempre més el teu record a la motxilla. Descansa en pau.

Club Excursionista UECANOIA



Cabaña Verónica

LA TRAVESSA D'ESTIU D'AQUEST ANY ALS PICOS DE EUROPA, a cavall entre Cantàbria, Lleó i Astúries

Un any més hem pogut gaudir de la travessa d'estiu de la Uecanoia, aquest any pel massís Central dels Picos de Europa, un dels bressols de l'alpinisme a nivell nacional i també europeu. Vam fer un grupet de 10 persones que amb molta il·lusió vam encarar els 800 km de carretera, amb una parada tècnica a la platja d'Oriñón per fer un bivac a la llum de la Lluna. L'alta muntanya dels Picos de Europa (sobretot a partir dels 1900 m d'alçada) ha estat catalogada com zona d'ús restringit, amb el fi de conservar els seus valors geològics i preservar les excepcionals espècies de flora i fauna que hi habiten. Pel que fa a la vida vegetal, les difícils condicions ambientals (sòl escàs i pobre, clima rigorós) impedeixen l'existència del bosc en alta muntanya (pisos alpí i subalpí). En canvi, però, existeix un ric i variat mosaic d'ambients i parets rocoses, laderas herboses, cims, fondalades, camps de lapiaz... en les quals lluiten per sobreviure nombroses plantes adaptades a aquests rigors.

Dissabte dia 31 de juliol: Puente Poncebos (260 m) – Refugi Jou de Cabrones (2046 m)

Entrem a Picos per la part asturiana, concretament per Arenas de Cabrales. Deixem els vehicles a Puente Poncebos i, desafiant el sol i la calor, comencem a caminar cap a les 11 del matí des del Puente la Haya, situat només a 260 m d'alçada, lloc que també és el punt de sortida de la molt coneguda ruta del Cares. Resseguim la bonica canal del Techu fins a arribar al poble de Bulnes, a 647 m d'altura, potser l'únic poble d'Espanya on no es pot accedir amb cotxe... i fins fa pocs anys no tenien ni el telefèric! Seguim per la canal d'Amuesa i rematem la pujada per la costa del Trabe fins a la collada que, vora 1900 m d'altura, ens porta flanquejant pels cuetos del Trabe fins al refugi de Jou de Cabrones, a més de 2000 m. O sigui, hem pujat uns gens menyspreables 1800 m de desnivell. Estem realment eufòrics per l'esforç i per la bellesa del lloc que ens envolta. És un enclavament realment autèntic, que el guarda del refugi, en Sergio, fa fins i tot encara més acollidor. Després d'un sensacional sopar amb potaje i lasanya vegetal, hem de caminar una estona per poder pair-lo. Alguns



Sopar al refugi de Picu Urriellu (1960 m), des d'on surten els escaladors per fer el Naranjo de Bulnes. 2n dia

decidim arribar-nos a la collada del Agua per contemplar, atònits, l'esplendorosa bellesa de la natura amb la posta de sol per sobre del mar de núvols. Intentem imaginar aquests paisatges immensos recoberts de neu i, segons ens explica el guarda del refugi, som conscients que l'esquí de muntanya està molt limitat en aquestes contrades: pocs recorreguts i només en determinades condicions de neu. És que totes les parets són molt dretes i el risc d'allaus és habitualment molt alt.

Diumenge dia 1 d'agost: Refugi Jou de Cabrones (2046 m) – refugi Picu Urriellu (1960 m)

Des del refugi, després d'una breu aproximació, encarem la pujada de la Torre Cerrado (2.648 m), punt culminant dels tres massissos que conformen els Picos de Europa. Per la dificultat tècnica que presenta hi ha components del grup que prefereixen fer una excursió alternativa i esperar els grimpadors (en Cisco, en Rafael, l'altre Cisco i en Pedro), a la tornada. Junts ens aproximem al coll per terreny no poc accidentat, fins que encarem la canal de baixada i la fabulosa vista del cim més emblemàtic dels Picos: el

Naranjo de Bulnes o Picu Urriellu (o senzillament El Picu per a la gent del país). L'estona de gaudi i bellesa, però, dura poc, ja que aquesta tarda el mar de boira pixanera o calabobos ens engancha a 2100 m i tota l'estona en què estem esperant el sopar al refugi Picu Urriellu no podem gaudir de les impressionants vistes del Naranjo, que tenim just sobre els nostres caps. Just al capvespre, quan ja toca descansar, la silueta fantasmagòrica ataronjada i il·luminada pels darrers raigs de sol ens ve a dir bona nit.

Dilluns dia 2 d'agost: Refugi Picu Urriellu (1960 m) – Refugi del Collado Jermoso (2065 m)

Al voltant del refugi s'han anat multiplicant les tendes de campanya, on alguns muntanyencs passen la nit; ens sorpren agradablement que arreu hi ha trossets de terreny ja preparats per a aquest fi, arrecerats dins un mur circular de pedres. Ara anem veient que, tot i que el tenim a molts pocs quilòmetres (i des del refugi s'hauria de veure al fons de la vall), el mar de núvols no ens permetrà contemplar la bellesa de la mar Cantàbrica, on volem anar a prendre'ns un bany el darrer dia de travessa. Avui la previsió era d'una etapa molt dura i ens n'hem sortit



Camí en direcció a los Horcados Rojos

prou aïrosos. Malgrat que quasi no hem pogut gaudir del paisatge perquè la boira només s'ha aixecat una mitja horeta en tot el dia, hem gaudit de la germanor i companyonia que va en augment conforme passen els dies. Comprovem abastament la immensitat d'aquestes muntanyes i la capriciositat dels seus relleus. Hem començat admirant Jou Sin Tierra, un forat immens (dels molts que anem trobant pel camí, de mides i profunditat molt diverses). En aquest cas, un forat que recorda un cràter lunar. La pujada a Horcados Rojos és entretinguda i sortosament ajudada per uns 300 m de cable o passamà. Hem estat de sort amb les pedres que podrien anar caient des de dalt. Sembla que aquests dies no són pas els més transitats per la gent en aquesta zona de Picos. A través del paisatge de roca calcària, que no ens deixarà durant cinc hores (amb trossos de "lapiaz" molt original), arribem a la famosa Cabaña Verónica. Es tracta d'un casquet d'un portaavions americà (de la US Navy) que han adaptat com a bar, i és l'únic lloc amb cobertura telefònica en una àrea prou extensa.

Tan significatiu és això que la majoria de persones ens posem a enviar o rebre missatges o trucades (la vida moderna !). Malgrat la boira, captem al nostre voltant l'espectacularitat del paisatge format per l'erosió de pluja i vent sobre el terreny pedregós. El senyor que regenta el "xiringuito" ens ha ajudat a trobar el camí del Dique, una formació geològica realment interessant i que superem amb molta cura perquè és un tram estret i bastant aeri. Passant per Tiro Casares, després hem encarat cap a las Colladinas, on el terreny es suavitza fins a arribar al refugi on avui passarem la nit, el refugi de Collado Jermoso (o Diego Mella de Collado Jermoso), construït l'any 1942 i molt probablement un dels més antics d'Espanya. Estem just 1500 m per sobre de la vall del Cares, però dissortadament la boira no ens deixa i ens priva de les vistes que tindríem. Ja ens trobem a la província de Lleó. I avui hem viscut uns paisatges com els que descriu Ignatius Mwongo a la revista DESNIVEL de juliol de 2010, "una gran pedrera, que parece el almacén de un escultor titánico". Les converses disteses a l'hora

de sopar ens fan ser conscients que, observant el que hem fet avui i el gran esforç invertit, ens provoca una rialla el comentari: "tot el punyetero dia voltant per només fer 100 metres !"

Dimarts dia 3 d'agost – Refugi del Collado Jermoso (2065 m) – Refugi Prados de Áliva (1666m)

Qui primer es lleva ens dona la gran notícia: ja ha marxat la boira! Sortim de bon matí a gaudir de les vistes just abans d'esmorzar. I veiem al fons la serralada cantàbrica emergint per sobre del mar de núvols baixos. D'entre totes les belleses que se'ns van oferint a la llum de l'alba, destaca la Peña Santa de Castilla i tota la zona del massís occidental de Picos; també las Colladinas, el camí que avui haurem de desfer i del qual podrem gaudir les vistes ahir amagades. Pel camí anem trobant tot de persones repartides en punts estratègics del paisatge: Formen part d'un grup de zòlegs que passen uns dies per aquesta zona per estudiar alguns aspectes de la vida de les aus de la zona (la que més sovint hem vist ha estat la cornella, característica pel seu plomatge negre atzabeja i el seu bec groc brillant). Després d'una llarga baixada deixem al fons de la vall el paisatge idíl·lic de la Vega de Liordes per anar a parar a la collada de las Nieves, des d'on assolirem avui un cim: el Padiorna o Padierna, de 2319 m, ben bell per tractar-se d'una alçada tan discreta. Hi trobem tota una colla de nois alemanys amb els quals intercanviem impressions, ens fa la sensació que molt del jovent de casa nostra faria bé d'emprendre un viatge de setmanes per Europa com estan fent ells. Després de la baixada per la canal de San Luis, ja anem veient que ens acostem a la civilització, deixant a una banda la canal de la Jenjuda que ens portaria al capdavant, a FuenteDe. Ens arribem al Cable, part superior del telefèric que ve de Fuente De, per deixar-nos amarrar d'una mica de turisme i observar la zona on hi ha els Tormos de Liordes, que potser baixarem en una altra ocasió... Enguany dormim en un altre lloc idíl·lic però molt més civilitzat, ja que hi poden arribar vehicles: el refugi de Áliva, a 1666 m d'altura. Les boires pixaneres amenacen cap al tard en amagar-nos les vistes de les

grans muntanyes que ens envolten i a estones fan el "fet i amagar". Com hem anat observant aquests dies, malgrat l'avançat de l'estiu la neu és molt present a Picos i hi ha neveros, fins i tot a alçades tan baixes com 1800 m.

Dimecres dia 4 d'agost : refugi Prados de Áliva (1666 m) – refugi Picu Urriellu (1950m)

Com que tenim informacions contradictòries sobre la dificultat del que ens espera avui, sortim ben d'horeta, enfilant la pista des del refugi en direcció cap al bonic edifici de teulada vermella de la CASA REAL (realment en un indret idíl·lic i de tranquil·litat impertorbable). Encarem el fort pendent de la canal del Vidrio, un difícil inici a través de les instal·lacions d'una antiga mina. En total són tres hores de pujada, en alguns passos bastant tècnica, però que tots els integrants del grup aconseguim superar sense problemes. Des de dalt observem encara amb més esplendor les pastures d'Áliva i les valls que baixen a Fuente De i a Sotres. I cap a l'altra banda (direcció nord) observem totes les formacions rocoses que haurem de superar fins a arribar a la Collada Bonita, no pas sense dificultat, per la qual cosa decidim no fer l'ascensió opcional a Peña Vieja (2613 m). Avui sí que l'atmosfera neta i nítida ens acompanya durant tot el trajecte, i un cop a la collada ens ofereix unes vistes excepcionals del màgic Naranjo de Bulnes, amb bons grups de gent que l'estan escalant. La baixada es fa llarga i feixuga ja que cal anar amb molta cura pel mal estat del pedregam, però la vista recompensa àmpliament l'esforç. Arribem al refugi ben entrada la tarda; com que és la segona nit que hi passarem, ens hi sentim una mica com a casa i, fins i tot, el Javi (amb les seves postres de formatge "típic asturià") ens sembla una mica més simpàtic. En aquest refugi, el més gran de tots els que hem visitat, hi ha molt espai per deixar les pertinences de cadascú i això deixa les habitacions molt espaioses. De nou, però, a l'arribar al refugi, la boira fa acte de presència.

Dijous dia 5 d'agost: refugi Picu Urriellu (1960m) – Puente Poncebos (260 m)

Sembla que no podíem acabar la nostra ruta



Els nostres vocals Marta i Rafael sempre vetllant perquè tot sortís rodó

sense tenir algun petit contratemps, i ens llevem envoltats de pluja, la qual cosa ens obliga a canviar el recorregut i obviar la canal de Camburero (que en poc més de dues hores ens hauria portat al nostre destí) per la seva perillositat. Encarem, doncs, els 1700 m de desnivell negatiu que ens queden per endavant a través de camins fressats i, òbviament, molls, enfangats i relliscosos. En arribar al pintoresc poble de Bulnes (647 m) ens trobem amb una grata sorpresa: són festes i hi volta gent amb el vestuari típic de la zona; ens delectem amb música de gaites i tambors. En el darrer tros del descens fins on tenim els vehicles, admirem altra vegada les aigües nítides del riu Cares que, portant les restes de neu del massís dels Picos que tan bon regust de boca ens ha deixat, s'endinsa posteriorment en direcció sudoest per la ruta del Cares. Pel fet d'haver invertit en l'etapa més temps del previst no podem fer el nostre bany al mar Cantàbric, però

no ens passem pas per alt un dinar senzill però boníssim. Responent a la nostra petició, l'amo del restaurant té un moment de dubte però al cap d'uns minuts apareix amb l'ampolla de cava (de l'autèntic català) per regar les postres.

Un agraïment molt gran per als dos guies-vocals (la Marta Ball i en Rafel Jiménez), que en tot moment han vetllat pel recorregut i la seguretat de tots els participants. I com deia tot sovint la Carmen, la "marona", en certs moments peculiars: "...Y puntos suspensivos" ... O sigui que fins a l'estiu que ve!

"La colla dels deu"

Marta Ball Gómez, Carmen Gómez, Joan Estrada Busqué, Rafel Jiménez Jáimez, Pedro López Aguilera, Sílvia Martorell, Marisol Oliva Segura, Pere Ribalta, Cisco Viera Prieto i Cisco Vila Miquel.

INSTAL·LACIONS I REPARACIONS ELÈCTRIQUES AIGUA I LLUM

Josep Solà Muñoz

Telèfon 696 342 239
Bailén, 9, 1r 2a - 08242 MANRESA



Camins Grup

**Corredoria d'Assegurances
Assessoria Laboral,
Fiscal, Comptable i Mercantil
Prevenió de Risc Laborals
Auditoria
Agents Financers**

ctra. de Manresa, 45 - 08700 Igualada
Tel. 93 804 1000 • Fax 93 803 5452
camins@camins.com • www.camins.com



Quan has estat en un lloc amb una activitat continuada, el record que et queda pot ser motiu de diferents apreciacions: el paisatge, els monuments, la diversitat, la gresca, la comoditat, el clima... Els que acostumem a anar a la muntanya, sovint ens centrem en els reptes i les activitats assolides, les imatges paisatgístiques retintudes i... poca cosa més.

El Campament de la Uecanoia d'enguany no ens quedarà pas a la memòria per l'activitat pròpiament dita, sinó més pel lloc d'estada, per la bona companyonia viscuda i per l'excel·lència del paisatge de la zona. Així es despenia del comentari general del bon nombre d'assistents, en acabar la seva estada.

El campament

Aquesta 47a edició de la tradicional acampada estiuenca de l'entitat, va tenir lloc de l'1 al 15 d'agost a les rodalies d'un dels centres de muntanya més coneguts del nostre Pirineu Català: la població d'Espot, just a l'entrada del Parc Nacional d'Aigüestortes i estany de Sant Maurici.

Sense menysprear les excel·lències de la zona, va donar-se la paradoxa que circumstàncies locals com la ubicació del camp d'acampada en un annex exclusiu del càmping, l'extensió i distribució del terreny i dels espais dels acampadors, la verdor del terra junt amb les vistes obertes del propi indret, les mateixes instal·lacions del càmping, la facilitat d'accés a les poblacions... van fer l'estada al lloc tan agradable que, sovint, feia mandra de sortir a voltar.

Cal dir que la participació al campament fou molt més massiva del que s'esperava. Al llarg dels quinze dies van fer-hi estada un total de 29 famílies en períodes irregulars i segons les disponibilitats de cadascú. Aquests grups van comportar que es comptabilitzessin fins a 84 persones de pas pel campament es van registrar alguns dies puntuals fins a 82 acampats.

La muntanya

Com que la zona ho permet, les activitats de muntanya es van diversificar força. Grups cap aquí, altres cap allà, ascensions d'alta muntanya, caminades més lleugeres, sols pel Parc Nacional...



Algunes sortides força massives (de les que s'apunten a la pissarra) es feren durant la primera setmana per indrets com l'olla d'Esterri o les Planes de Son i coll de Fogueruix... també ben nombrosa, 20 persones, l'ascensió al Pic i Port de Ratera (2840 m).

En pla familiar, gairebé tothom va pujar un dia o altre a caminar per la zona de Sant Maurici. Llocs com la vall de Monestero, el llac de Ratera o el refugi d'Amitges van ser objectius d'alguns companys d'acampada.

Altres excursions de caire més o menys íntim es feren per llocs no tan coneguts com: el Port de Salau, el circ de Saboredó des de la vall d'Aran, l'estany de la Gola a la Serra Mitjana (Unarre-Cerbi), els llacs Tort de Peguera i Estany Negre, etc.

Els més intrèpids i neguitosos de muntanya, que no paraven, feien sortides d'una o dues jornades. Van assolir cims com els Pics d'Amitges (2824 m) i Tuc de Saboredó (2814 m) en la mateixa cordada, com també els Pics de Monestero (2878 m) i Peguera (2942 m), o el Portarró (2734 m) o el Montsaliente (2882 m). Comentant-ho dies abans d'acabar, el més actiu dels nostres

acampadors, ja havia comptabilitzat uns deu mil metres de desnivell acumulat, fets durant aquells dies de campament.

Menció a part fou l'ascensió als Encantats (Encantat Gran 2745 m) que, no tenint una alçada ni dificultat massa important, són el símbol de la zona i segur que els cims més coneguts i retratats de tot el Parc Nacional. No podia faltar el grup dels tres joves més "canyeros", junt amb altres tres veterans prou avesats, que el pujaren sense cap dificultat i pràcticament "sense despenjar-se".

A part de la muntanya, no es podien deixar escapar els esports d'aventura que tan bé van en aquella zona. Sens dubte el ràfting va ser el més atractiu i diferents "expedicions" de la UEC van fer baixades braves pel Noguera Pallaresa.

Activitats al campament

Enguany les activitats lúdiques que s'organitzen a la zona d'acampada no van tenir cap inconvenient climatològic com havia passat en les darreres edicions.

L'esperat sopar del campament, l'acte amb més carisma de la trobada, es va celebrar el dissabte del primer cap de setmana d'agost, just al punt més àlgid d'assistència. Entre els acampats, familiars de pas per la zona i altres convidats, es comptabilitzaren al voltant de cent deu persones. Amb tanta gent i la benèvola temperatura l'èxit era assegurat. Tal fet; el cava, la ratafia i el cremat van allargar el to de les cançons fins a altes hores de la nit.

La gimcana per als menuts, que també és tradicional i desitjada, va anar d'allò més bé. Llàstima que enguany hi havia poca quitxalla participant. L'equip de joves (tants com els petits) s'ho "curren" bé i gaudeixen en fer-ho. Fantàstic... són el futur dels campaments. Com que les proves per als petits van quedar curtes, ens van preparar una versió per als grans. Divertidíssim veure els pares i avis corrent amb el joc de les cadires o disfressar-se sense complexos, d'allò més divers i estrafolari.

Al final dels jocs, quan el sol ja decau, la popular "xocolatada amb melindros" tanca una tarda en la qual els acampats han passat una estona prou engrescadora. Finalment suquen melindro i es llepen els dits.

Són els campaments d'estiu de la Uecanoia. Intensos i curts... Molt curts per les coses a fer. Queda en bon record aquesta 47a edició a Espot. On anirem l'any que ve?



C/ Sant Magí, 28 Tel/Fax 93 803 20 47

Apartat 267 08700 IGUALADA

E-mail: uecanoia@uecanoia.cat www.uecanoia.cat

CLUB EXCURSIONISTA UECANOIA

Si t'agrada la natura i t'apassiona la muntanya, vine amb nosaltres. T'oferim un munt d'activitats organitzades des de totes les seccions del nostre Club:

Alta Muntanya

Btt

Caminades de Resistència

Campament d'Estiu

Cursa de l'Esquiador

Curses de Muntanya

Escalada - Alpinisme

Escola de Muntanya

Esquí Alpí

Esquí de Muntanya

Esquí Nòrdic

Fotografia

Matinals

Muntanya

Secció Familiar

Veterans

Vies Ferrades

Cafè-Tertúlia dels Dissabtes

A més de projeccions d'audiovisuals, conferències i tertúlies sobre temes de muntanya, també oferim sevei de biblioteca i lloguer de material específic: esquís de muntanya, raquetes, grampons, arva,...

De dilluns a divendres, de 7 a 9 del vespre, ens pots trobar al c. Sant Magí, 28 2n d'Igualada o a www.uecanoia.cat.



Joan Rabell

Sovint, en els clubs i les associacions de tot tipus, alguns dels membres de la junta directiva es veuen abocats a dur a terme infinitat de tasques per tal que el club tiri endavant. En Joan és un fidel exponent de tot això i tanmateix defuig qualsevol protagonisme. Pocs saben que al darrere del pseudònim “Caterineta Font” s’amaga bona part de la seva feina. Ell és el que s’encarrega de coordinar i dur a bon port la revista que teniu a les mans, però la seva feina al club no acaba pas aquí: És instructor titulat per la Federació d’Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC) i posa al servei del club tot

el seu bagatge quan exerceix de monitor a l’Escola de Muntanya en els cursos d’Iniciació a l’alpinisme. També participa en les sortides d’Esquí de muntanya, secció de la qual ha estat responsable en diferents ocasions. També troba temps per fer sortides d’alta muntanya tot sovint. Entre les seves aficions artístiques té un lloc notable la fotografia. No en va ha esdevingut membre del jurat en el Concurs de fotografia de muntanya que el nostre club organitza periòdicament. També, des de fa anys, té cura del disseny i la preparació de les portades de totes les seccions del Llibret d’activitats que heu rebut recentment.



1. Ens agradaria saber més coses de tu, Joan. Hi ha quelcom que ens hem deixat?

Casat amb la Dolors, que aguanta les meves fal·leres. I pare de l’Elisenda i el Miquel, un parell de vaillets, bé ja no tan vaillets, que aguanten les meves dèries, van protagonitzar els separadors del llibret d’activitats, de fa uns anys.

2. Com vas entrar a UECANOIA. Ho recordes?

L’any 1983, amb l’excusa d’anar al Mont Blanc.

3. Quina de les tasques que fas al club t’agrada més?

Els cursos d’iniciació a l’alpinisme.

4. Quina és la que et costa més de tirar endavant?

El tema de la revista. Com podeu veure, no surt el mes que toca.

5. Què és el que més t’agrada d’UECANOIA?

La gran facilitat i col·laboració per tirar endavant els projectes més agosarats. L’escola, n’és un exemple, la secció de curses, el concurs de fotografia, la Cursa de l’esquiador, els campaments ... Bé, la importància que tenen els vocals, que són el motor d’aquest club.

6. Algun suggeriment per millorar quelcom en el nostre club?

No defallir i animar els joves que s’animin a treballar per fer-se seu el Club.

1979

Els esdeveniments de l'any 1979 començaren amb la trista notícia que escalant la canal de l'Ordiguer, a la serra del Cadí, una allau de neu havia segat la vida d'en Josep M. Montfort, alpinista manresà estretament vinculat a la nostra entitat per la seva desinteressada col·laboració en cursets i conferències i, sobretot, perquè diversos escaladors de la nostra entitat havien participat en la expedició als Andes del Perú, de la qual ell era el director. Aquest succés afectà fortament el món de l'excursionisme esportiu igualadí.

Per l'escassetat d'anotacions al Llibre d'actes de l'entitat (la primera que hi apareix reflectida correspon a una assemblea ordinària de socis celebrada el dia 22 de juny). Per seguir amb el relat de la nostra història hem hagut de basar-nos en les informacions aparegudes al noticiari de la revista "Excursionisme" i a la premsa local.

A mitjan de febrer, a l'Aula de Cultura de la Caixa de Pensions, tingué lloc una projecció de diapositives de l'Operació Perú 78, expedició portada a terme per membres del CEC del Bages i de la UEC Igualada. En Josep M. Solà, un dels tres igualadins que hi participaren, va fer la presentació de l'acte i explicà el que fou l'ascensió al Huascarán.

El 4 de març tingué lloc a les pistes de Soldeu (Andorra), el Carnaval a la Neu, consistent en un eslàlom paral·lel amb disfresses i un concurs de disfresses, organitzat per la UEC d'Igualada, conjuntament amb el Soldeu Esquí Club d'Andorra. D'aquest esdeveniment el programa del migdia en català de TV en va emetre un reportatge.

El diumenge 25 d'abril es disputà el Campionat d'Igualada d'esquí, que donà la següent classificació:

Debutants femenines.

1. Isabel Miquel.
2. Carina Alcoberro.

Debutants masculins.

1. Xavier Julià.
2. Miquel Tarragó.
3. Aureli Sendra.

Infantils femenines.

1. Elisenda Florensa.
2. Anna Vaqués.
3. Montserrat Vidal.

Infantils masculins.

1. Xavier Claramunt.
2. Xavier Camins.
3. Toni Rius.

Seniors masculins.

1. Raimon Florensa.
2. Lluís Pedrerol.
3. Jordi Camins.

Veterans masculins.

1. Lluís Pedrerol,
2. Ricard Rius.
3. Joan Vives.

El dia 31 de maig en col·laboració amb el C.E.C.I. i dintre del programa d'actes de la "Setmana de l'Excursionista" en commemoració al centenari del naixement d'Albert Einstein, el doctor J. Riera Truebals, professor de la Universitat Politècnica de Barcelona, pronuncià una conferència sobre "Einstein, humanista y científico".

El dia 1 de juny hi hagué una projecció de diapositives amb el títol "Mac Kinley amb esquís", per Silwyn – Sambain.

Els dies 2 i 3 de juny, dissabte i diumenge, els actes s'ampliaren a les comarques que conformaven la VII Vegueria, (Anoia, Bages, Berguedà i Solsonès), amb una acampada a les rodalies del Santuari de Pinós, en el decurs de la qual es procedí a la benedicció, i posterior col·locació prop de l'església, d'una moderna i ben aconseguida escultura de Sant Bernat de Menthon, obra del jove Dani Vilella, que despertà molts comentaris favorables de la nombrosa concurrència allí reunida.

Segons l'informe presentat pel president de l'entitat, senyor Massana, en ocasió de la Assemblea Ordinària de Socis celebrada el dia 22 de juny, sabem que, en aquells moments, la UEC Igualada comptava amb 350 associats adults i 170 infantils. També de la mateixa font es desprèn que durant l'any s'anava mantenint un interès especial en el funcionament de la VII Vegueria, de la qual s'havia assumit la responsabilitat com a secretaria de l'organització.

Entrar en detalls de tot el que es va fer, de forma col·lectiva o individual, en el decurs del darrer quadrimestre de l'any que estem relatant, seria repetir pràcticament les mateixes activitats i excursions que s'havien anat desenvolupant anteriorment, és a dir, excursions matinals, castanyada, pessebre als Mollons, missa del gall, etc.

No obstant això, deixem constància d'una assemblea extraordinària de socis portada a terme el dia 30 de novembre, que constava d'un únic punt en l'ordre del dia: proposta de contractar una assegurança d'accidents, per a tots els associats de l'entitat. En el decurs de la sessió, tothom qui va voler pogué demanar-ne detalls o expressar la seva opinió. En no haver-hi un parer unitari, la proposta s'hagué de posar a votació, la qual donà el següent resultat: 54 socis que votaren a favor de contractar l'assegurança, 1 que votà que no i 7 abstencions.

1980

La lectura de les anotacions al Llibre d'actes de l'entitat ofereix moltes sorpreses. Per posar un exemple, a l'acta de la reunió de junta del dia 13 de febrer de 1980, trobem una anotació força curiosa (per aquell temps): "S'acorda per majoria que mentre es discuteixin els assumptes que pertany a aquesta entitat, els components procuraran abstenir-se de fumar, per mantenir l'estança neta de fums i evitar molestar d'altres als qui no agrada fumar". El que no hi consta és si aquest acord es va complir gaire temps.

El dimecres 10 de gener, a "Igualada periódico del Anoia" aparegué una nota informativa encapçalada així: "En Soldeu, con monitores igualadinos. XVI Curset d'Esquí de la UEC Anoia". És la primera vegada que la nostra entitat apareix a la premsa amb el nom de UEC Anoia; una identificació que s'aniria consolidant al llarg del temps.

Amb 52 participants en la modalitat d'eslàlom amb disfresses i 27 en el Concurs de disfresses, el Carnestoltes a la Neu, organitzat per la UEC Anoia d'Igualada i el Soldeu Esquí Club d'Andorra, va esdevenir una vegada més un èxit indiscutible.

El mes de març, els igualadins Copi Armenteras i Josep M. Solà, patrocinats per la UEC d'Igualada, foren seleccionats per a participar en un curs d'instructors d'esquí de muntanya organitzat per la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya, per a passar posteriorment a formar part de l'Escola Catalana d'Alta Muntanya i poder fomentar a la nostra comarca i la VII Vegueria aquesta faceta de l'excursionisme.

El dia 4 de maig, organitzada per la Coral Núria de la UEC de Gràcia, amb la col·laboració de la SE de l'Ateneu Igualadí de la Classe Obrera i la UEC d'Igualada i patrocinada per la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya, tingué lloc a la nostra ciutat el XVI Festival de la Cançó de Muntanya, en què participaren les corals següents: "Petits Cantaires Muntanyencs" del Club Excursionista de Gràcia; "Coral Núria" de la UEC; "Coral de U.E. de Sabadell"; "Cantaires de la UEC" "Cantaires Muntanyencs" del C.E. de Gràcia; "Coral Elisard Sala" de la UEC de Coll-Blanc i la "Coral Swertia" del C.E. de la Comarca del Bages. A aquesta festa es sumaren en un simpàtic ges d'amistat i companyonia les corals igualadines, "La Llàntia"; Coral Mixta de la Schola Cantorum i Schola Cantorum.

En una reunió ordinària de socis portada a terme el mes de juny, es va demanar voluntaris

per a formar part de la junta directiva fer-ne una renovació parcial. Provisionalment, al no sortir candidats suficients, van quedar sense responsable els càrrecs de comptador i els vocals d'esquí, muntanya, escalada, espeleologia i premsa i propaganda. En el mateix acte, en Josep M. Massana, president de l'entitat, va comentar que havia assistit a la reunió del Consell General de la UEC celebrat a Tortosa i va fer cinc cèntims del que s'hi parlà. El tema principal fou l'acord de constitució d'una comissió destinada a elaborar un avantprojecte d'estatuts de la UEC per adaptar-los a les necessitats d'aquells moments de transició. Tanmateix, segons el seu criteri, en el decurs d'aquella reunió es va fer palès que existien dificultats internes; com la necessitat d'un nou president i que els directius mantinguessin una continuïtat en el seu càrrec. També va aprofitar per a comunicar que el proper any volia deixar el càrrec de president.

En reunió de junta, el Sr. Massana exposà la problemàtica que en aquells moments comportava la Secció infantil i proposà i s'acordà procedir a la seva dissolució, per amb posterioritat tornar-la a formar amb nous/noves responsables.

El campament d'estiu es va muntar a la vall d'Aran. D'aquesta activitat, se'n va publicar una crònica, en el número 67 de la revista Excursionisme. Creiem que es mereix, sens dubte, ser transcrita a continuació:

Breu ressum d'un campament d'estiu a la muntanya.

L'Aran –tothom ho sap– és un paradís per a l'excursionista. La fesomia del seu variat paisatge, suau a voltes, com els altiplans de Pruedo i Pla de Beret, on les taques fosques dels ramats i el dringar d'esquelles vivifiquen uns encontorns encatífats d'eterna verdor, contrastant fortament amb tota la línia divisòria del Pallars i la Ribagorça. Allí, les zones lacustres d'origen glacial, formen una sèrie de paratges agrestes i salvatges, però d'una

singular i encisadora bellesa. Hi sovintegen els estanys d'aigües transparents i brillants, com si fossin un collar de maragdes que acarona la muntanya.

Amb aquest ambient previst, el lloc que la UEC Igualada (Anoia) escollí pel campament d'enguany, queda molt a prop del circ de Colomers. Concretament al Pletiu de la Muntanyeta. Vall d'Aigoamotx.

Per arribar-hi, una pista asfaltada des de Salardú, que joguineja fent giragonses enmig d'una exuberant vegetació, va facilitar l'accés. Tot junts al sortir del poble, la flaire de l'herba segada, donava a l'aire alenades de camp i muntanya. Més amunt, entre boscos de pins i avets, les clapes de pasturatge agençades amb un domàs de verd tendre, coronaven llur testa amb un enfilall de diminutes flamarades multicolors.

En arribar al Pletiu de la Muntanyeta, el campament. Allí on les aigües de l'Aigoamotx davalles dòcilment. Tranquil·lament. Silenciosament. Un oasi de quietud i pau enmig de la feréstega i esquerpa solitud de les muntanyes. El bigarrat colorit de les tendes de campanya, contrastava fortament amb la sobrietat i foscor del pi negre de robusta estructura.

Una primera setmana de campament freda, plujosa. De cel esblaimat i boires acotonades que amagaven els cims de les mirades encuriosides. I una segona setmana excepcional. Deliciosa. Inefable. De cel clar, d'un blau puríssim durant el dia; i estela, de lluna plena, als vespres.

I de la gent que va assistir a l'acampada, què en direm? Simplement, que llur comportament fou admirable. Totes les famílies, amics i coneguts que hi assistiren es comportaren dignament. Amb sentit de respecte, col·laboració i harmonia.

Alguna de les vetllades vora el foc de camp, fou realment exquisida. Acomboiats amb l'escalfor d'unes flames magnífiques, les notes musicals,

els acudits i les cançons ompliren el cor dels presents de sana alegria. Cal remarcar en aquest aspecte, el mestratge d'en Salvador Llorach, i la joventut d'unes noies de cara bonica amb llurs guitarres.

Finalment, s'ha de fer constar l'ascensió col·lectiva al Tuc de Mulleres. 24 assistents i 23 que assoliren el cim. Fou una gran jornada.

La UEC Igualada agraeix a tots els participants al campament llur assistència i us diu: fins a l'any vinent, si Déu vol!

Quadre de dades

Entitat:

UEC Igualada (Anoia)

Dies:

Del 14 de juliol al 2 d'agost

Situació:

Pletiu de la Muntanyeta. Vall d'Aigoamotx. L'Aran.

Altitud:

1.850 metres.

Total d'acampadors:

86. Repartits de la forma següent: 3 rulot, 14 tendes tipus xalet, 9 tendes canadenses, 3 tendes petites tipus xerpa.

Acampador de major edat:

fins a 56 anys.

Acampador de menor edat:

Rubén Llorach Vivancos, 22 mesos.

Principals ascensions efectuades:

Tuc de Mulleres 3.010 metres. Montardo d'Aran 2.826 metres

Jordi RODRIGUEZ MARQUÉS

Feia temps que l'entitat posava un autocar a disposició dels participants per a facilitar el poder iniciar el recorregut en un indret i finalitzar-lo en altre. Sigui per aquest motiu o per un altre, el cas és que, fins a finals d'any, entre les excursions de la secció infantil (renovada recentment) i les matinals, pràcticament cada cap de setmana hi van haver sortides col·lectives.

En reunió del dia 30 de desembre, en Josep M. Massana va insinuar que havia arribat el moment de parlar fermament de la seva substitució a la presidència de l'entitat, perquè els afers personals li impedié atendre les responsabilitats del càrrec.



Autor: Josep Ma Solà
El manresà Joan Llasera al 1978, pujant al Huandoy.



Can Roca de la Pedrissa. Autor: Joan Rabell

Dues bones passejades per la zona nord de la comarca. Ambdues tenen en comú els primers onze quilòmetres. En la primera pujarem des d'Igualada al punt més alt de la serra de Rubió, a la torre de telecomunicacions, i continuarem prop de la carena fins al poble de Rubió, cap a ponent, fent un tros del GR 7 que ve del Pirineu, amb baixada al pla i tornada a Igualada. La següent tindrà el seu final als Prats de Rei, al nord de la comarca, seguint també el GR, però en sentit contrari a partir de la torre de telecomunicacions. Els desnivells són considerables. Sortim dels pocs més de tres-cents metres d'Igualada i pugem fins als vuit-cents, motiu pel qual cal estar una mica preparats.

Variant castell de Rubió:

Distància: 32,20 km

Desnivell: 680 m

Nivell: Mitjà

Variant Els Prats de Rei:

Distància: 30,01 km

Desnivell: 600 m

Nivell: Mitjà

Recorregut comú

Punt d'inici: A la casa-castell de Can Roca de la Pedrissa, al costat de la gasolinera situada al polígon industrial d'Igualada. Posem a zero el comptador davant la primera de les tres portes de la casa. Comencem travessant la carretera i agafant el camí de Can Sabater, pista molt ampla i ben arreglada.

Km 0,18: Cruïlla. Seguim en línia recta.

Km 0,73: Passem per un petit túnel sota l'autovia. Després de passar-lo, hi ha una bifurcació, on triem la pista principal de la dreta. L'indicador ens diu que agafem la direcció a Sant Pere de les Botges i Can Sabater.



Vista de la comarca des de les Maioles. Autor: Joan Rabell

Km 2,87: En un giravolt a la dreta, surt a l'esquerra, en pujada, una drecera que ens estalviarà uns bons metres del camí ample. L'agafem.

Km 2,96: Retrobem la pista ampla i seguim encara pujant.

Km 3,48: Cruïlla. A la dreta aniríem als Cups d'Enric; seguim en línia recta. Veiem davant nostre, dalt de la carena de la serra de Rubió, una torre de telecomunicacions. És el nostre objectiu.

Km 4,38: Travessem un petit nucli de cases, sempre per la pista central.

Km 5,45: Observem de reüll a la dreta una gran masia fortificada, que pertany a una coneguda família noble de Barcelona, que dona nom a un també conegut torneig de tenis.

Km 5,50: Hi ha un trencall a l'esquerra que no agafem

Km 5,54: Nou trencall a l'esquerra; aquest sí que l'agafem l'indicador posa Sant Pere de les Botges.

Km 5,60: Envoltem Can Sabater per sobre. Tot sovint anem veient uns senyals verds i grocs. No en fem gaire cas, ja que no els trobem gaire sovint i ens poden fer perdre.

Km 7,84: Nova cruïlla. El camí més bo trenca sobtadament a l'esquerra, cap a la masia de Puigbufer, i a la dreta se n'enfila un altre, però nosaltres continuem recte, en una pujada que comença a tenir rampes de desnivell considerable.

Km 9,30: Cruïlla de tres camins després d'una rampa força dura. Agafem el de l'esquerra; altrament és el més lògic tenint en compte que hem d'anar cap a la torre dels repetidors. En aquesta cruïlla hi ha un indicador, força jeroglífic, que val més ignorar. De seguida ens trobem amb una nova rampa força inhumana.

Km 9,72: Arriba de la dreta una pista, que no agafem. Seguim pujant. Ara s'ha calmat una mica, però no per gaire estona ...

Km 10,72: Arribem al camí de Castellfolit.

Trenquem a l'esquerra, en un gir de gairebé cent vuitanta graus. Continua la pujada. Trobem uns senyals de GR. Són una variant més del GR 7.

Km 11,13: S'acaba el pendent; continuem en direcció al repetidor.

Km 11,38: Arribem sota el repetidor. Aquí s'acaba el tram comú de les dues rutes.

ITINERARI NÚM 8.

VARIANT CASTELL DE RUBIÓ

Km 11,38: Seguim en línia recta, seguint el GR 7 cap a ponent. Tenim a l'esquerra vistes espectaculars de la comarca.

Km 11,65: Una petita estructura metàl·lica de la Unió Excursionista de Catalunya ens diu que som al mirador de Sant Bernat. Val la pena aturar-se a veure les vistes gairebé aèries de l'Anoia.

Km 12,25: Deixem un trencall a la dreta cap a Can Palomas i Sant Martí de Maçana. Els mapes indiquen aquest camí com a GR erròniament.

Km 12,85: Arribem a la carretera de les Maioles. L'agafem i anem a l'esquerra, baixant.

Km 13,22: Deixem la carretera; trenquem a la dreta, per un camí pel qual un rètol ens indica que és el de Rubió. És una pista bona, que va per la carena de la serra, tot planejant.

Km 15,85: El camí es desvia a la dreta; sinó entràriem en una granja.

Km 17,02: Arribem a la creu de terme de Rubió. Continuem endavant.

Km 17,15: Una desviació a l'esquerra ens porta al centre del nucli principal del poble, amb l'Ajuntament i la magnífica església al peu del castell. Tornem a la pista, ara pavimentada, i continuem en baixada.

Km 17,40: Poc abans d'arribar al cementiri trobem el restaurant del castell de Rubió, on podem aturar-nos a fer parada i fonda, i a omplir les ampolles d'aigua per continuar. Cal no passar-se amb el vi, que ara vénen trialeres.

Km 17,50: Som davant el cementiri; agafem el camí que va per l'esquerra, el de les marques del GR, recordem. Es va estrenyent fins a convertir-se en un sender, cada cop més tècnic.

Km 17,94: El sender fa una treva a Ca l'Alzina i durant uns pocs metres, entra en un camí més ample. Als deu metres, deixem aquest camí ample, per agafar un tècnic senderó a mà esquerra, per on indiquen les marques vermelles i blanques. Atenció amb les esgarrinxades als braços si estan descoberts.

Km 18,16: Moment delicat. Ens trobem al marge d'un camp. Amb molta cura el travessem, en direcció una mica en diagonal a l'esquerra, cap als pins, on continua el GR. No hi ha manera física d'evitar trepitjar-los, tot i que en el moment de redactar aquestes ratlles està en guaret.

Km 18,25: Hem travessat el camp. Continuem pel GR, una estreta senderola que al principi puja una mica per la carena i de seguida comença a baixar, en forts pendents molt tècnics, on fins i tot a peu es fa difícil de baixar-hi.

Km 19,30: Som sota el Pla de Rubió, al fons d'una torrentera eixuta. Continuem seguint els senyals del GR. El camí és ara més civilitzat.

Km 19,40: Bifurcació. Anem cap a la dreta, seguint encara el GR.

Km 20,29: S'acaben les pistes trialeres. Ara ens incorporem cap a la dreta i en baixada, a un caminal d'accés a algunes de les cases disseminades del Pla de Rubió.

Km 20,93: Cruïlla important de camins. Abandonem ara el GR, per trencar cap a l'esquerra, pel camí de l'Espelt i Igualada. Ens espera una pujada força llarga i dura. Anem trobant algun camí secundari que ignorem.

Km 22,54: Atenció. Ara sí que deixem el camí ample. Som als Plans d'Ardesa. Anem a la dreta, en una cruïlla en creu.

Km 23,40: Un senderó entra al bosc cap a l'esquerra. Val la pena passar-hi; és més bonic que el camí ample i va a parar al mateix lloc.

Km 23,58: Retrobem el camí ample, en una cruïlla on hem de triar el camí de baixada, a l'esquerra. És una baixada molt ràpida, coneguda com la costa de Can Puiggròs.

Km 25,06: S'acaba finalment la gran baixada. A la dreta tenim un conjunt de naus d'una indústria ceràmica. Trenquem a l'esquerra, per un camí planer que voreja una finca amb tanques metàl·liques on hi ha bestiar.

Km 25,53: Cruïlla. Seguim els indicadors del Camí de l'Espelt, a mà dreta.

Km 26,23: En ple giravolt trobem un camí a l'esquerra i un altre a la dreta. Seguim pel del mig; és el més trillat.

Km 26,60: Passem pel costat de Can Cornet, masia amb molts gossos, molt sorollosos però poc perillosos.

Km 26,71: Compte que hi ha un petit sender que va a l'esquerra, just en el moment en què comença la baixada. L'agafem; és una drecera que va al camí de Ca l'Ajut. Si ens passem el sender de llarg, hi ha una cruïlla pocs metres més endavant a l'esquerra, que és el mateix camí per on hem d'anar.

Km 26,76: Ens incorporem al camí ample (si hem anat pel petit sender).

Km 27,21: Bifurcació. Anem pel camí de la dreta; el de l'esquerra passa per Ca l'Ajut i desemboca de nou a la nostra pista.

Km 28,39: Cruïlla. Tombem a la dreta, cap a la plana de l'Espelt.

Km 29,55: Cent metres després del cementiri de l'Espelt, surt a l'esquerra un camí secundari. L'agafem; és una drecera.

Km 29,65: S'acaba la drecera i girem a l'esquerra, pel camí d'Òdena i Casetes d'en Mussons, com diu el rètol. Si haguéssim continuat recte, hauríem anat a les restes d'una vil·la romana, de gran interès arqueològic.

Km 29,92: El camí es parteix en tres; anem

pel de l'esquerra, encara en direcció a Òdena i les Casetes d'en Mussons.

Km 30,75: Encreuament; deixem el camí de les Casetes d'en Mussons i anem a la dreta, direcció Òdena i font de Can Masarnau.

Km 30,96: Al final de la recta de després de la cruïlla, deixem la pista principal, per l'esquerra d'una masia, agafant un camí que s'estreny fins a convertir-se en un corriol molt estret.

Km 31,35: S'acaba el senderol. Anem a la dreta, per un camí més ample.

Km 31,40: Ara trenquem a l'esquerra, agafant un nou sender.

Km 31,58: El petit camí acaba a la font de Can Masarnau. Ens refresquem i continuem cap a Igualada, ara pel camí ample del davant de la font.

Km 32,35: Travessem per un túnel sota l'autovia.

Km 32,60: Als pocs metres del començament de la baixada, després d'una corba a la dreta i ja amb les cases d'Igualada a la vista, anem a l'esquerra. Es tracta d'evitar l'asfalt.

Km 32,74: El camí es parteix; continuem per l'esquerra. Veiem a la nostra dreta el polígon residencial de les Comes.

Km 33,17: Arribem a la carretera de les Maioles; l'agafem, cap a l'esquerra, pujant.

Km 33,38: Deixem la carretera i agafem un camí, que passa per una antiga explotació guixera.

Km 33,56: Deixem el camí just quan comença a pujar i trenquem a la dreta, per un sender que continua en pla.

Km 33,71: El corriol sembla que vol tornar a pujar; el deixem i baixem cap a la dreta, cap al poliesportiu de les Comes, trialejant.

Km 33,80: Poliesportiu de les Comes. Podem considerar-lo punt i final de la ruta. Si es vol anar just al punt d'inici continuem pel carrer de Carles Riba avall.

Km 34,35: Rotonda; anem a l'esquerra per l'avinguda dels Països Catalans, que



Arribada als Prats de Rei. Autor: Joan Rabell

més endavant es converteix en avinguda d'Europa.

Km 35,20: Punt d'inici. Després de la gasolinera, trobem Can Roca de la Pedrissa.

ITINERARI NÚM 9.

VARIANT ELS PRATS DE REI

Km 11,38: En lloc de seguir el GR cap a Rubió, anirem ara a la dreta també pel GR, però direcció nord, seguint l'indicador del refugi del Mas del Tronc.

Km 12,87: Bifurcació; anem per l'esquerra, per no entrar a la masia de la Coma. Seguim el GR 7. No el deixarem fins ben a prop dels Prats de Rei.

Km 13,13: Si pugem a l'esquerra, seguint els senyals del GR, trobarem el refugi de la Unió Excursionista de Catalunya, el Mas del Tronc, on l'Alfons ens servirà una mica de beguda. Si estem frescos, continuem baixant per la pista principal, on retrobarem el GR

de nou, cinc-cents metres més endavant, procedent del refugi.

Km 14,68: Cruïlla; seguim recte, deixant a la dreta el camí de Cal Bujons i Cal Noguera.

Km 15,00: Després d'unacurtpujada, arribem a Ca l'Escolà, un mas que s'està recuperant com a refugi. De fet el GR hi passa per dins. Nosaltres anirem pel camí de l'esquerra i just després de la casa trenquem a la dreta, pel GR, que sempre anem seguint. Observem que la vessant nord de la serra de Rubió no és tan pelada com la vessant sud de la Conca d'Òdena; els focs dels anys vuitanta van respectar més aquesta zona.

Km 15,67: Bifurcació; anem a l'esquerra.

Km 16,65: Una altra bifurcació. Ara anem a la dreta; pista principal i GR. Hem entrat al Bages.

Km 17,15: Seguim recte; a l'esquerra aniríem a Cal Quico. Continuem pel GR, ignorant camins secundaris.

Km 19,47: Dues opcions. Si seguim el GR cap a l'esquerra, anirem guanyant alçada, per després tornar a baixar fins al camí de



L'església dels Prats de Rei. Autor: Joan Rabell

Sant Pere Sallavinera. També podem seguir per la pista principal. Triem la segona opció, una mica més planera. Ja se sap, els GR a vegades no se'n recorden del que pesen les bicicletes. Just després de deixar el GR, hi ha un camí a la dreta que ens porta a l'ermita de Santa Maria del Grauet.

Km 20,68: Travessem el torrent i ara pugem una mica, per empalmar tres-cents metres més endavant amb el camí de Sant Pere Sallavinera a Castellar. Anem a l'esquerra.

Km 21,38: Passem pel costat de Can Benet. La pista va pujant.

Km 22,38: Retrobem el GR, que ens arriba de l'esquerra. Continuem. De seguida tornem a entrar a la comarca de l'Anoia.

Km 24,83: Passem per sota de Seguers, bonic nucli de cases enfilat en un turó.

Km 25,48: Cruïlla important de camins; anem a l'esquerra, deixant el GR, que va cap a Sant Pere Sallavinera. Després de girar, travessem un pont. A sota hi passa la via del tren.

Km, 25,93: Deixem la pista principal i anem a l'esquerra, per un camí que travessa la Plana del Benet.

Km 27,03: Arribem de nou a una pista ampla; anem a l'esquerra, travessant de nou per un pont, la via del tren. Just després del pont, anem a la dreta, on un indicador ens comunica la proximitat dels Prats de Rei. La via del tren va divergint cap a Calaf.

Km 28,88: Travessem la riera de Sant Pere.

Km 29,58: Entrem als Prats de Rei.

Km 29,77: Girem a la dreta, pel carrer del Raval de Sant Joan.

Km 30,01: Plaça Major dels Prats de Rei, punt i final de la ruta. Els Prats de Rei és també principi i final de la ruta número 7, motiu pel qual la present pot utilitzar-se com a tram d'enllaç des d'Igualada.

Del llibre: "EN BTT PER L'ANOIA" de Josep Ma Bernaus Gené, col·lecció Azimut 13, de Cossetània edicions.

Benvolguts companys,

Ja ens acostem a la part més fresca de l'any, on les condicions de l'estiu amb la calor i la sequedat van marxant deixant per deixar pas a les pluges i nevades posteriors, amb una direcció directa a l'hivern. En aquesta ocasió dues pàgines molt interessants: una per anar fent boca de neu i l'altra per si teniu ocasió de viatjar una mica.



Esquiar pel món

www.a-esquiar.com

En aquesta podreu trobar diferents pistes d'esquí, tant de tot Europa com de gran part del món, amb les dades necessàries per saber ubicacions, dades climatològiques, allotjaments, etc. La pàgina us serà molt útil si teniu les ganes de passar un Nadal diferent o una pròxima setmana blanca per algun punt del món, esquiant en unes pistes molt diferents a les que podem trobar pel nostre petit país.

Sistema central

www.sistemacentral.net

En aquesta pàgina podrem descobrir un dels racons de la península ibèrica, a vegades molt oblidada o fins i tot menyspreada per manca de coneixement. Podrem veure una pàgina amb una gran quantitat d'informació referent al sistema central, on es troba i tot el que podem fer, inclús fins i tot amb allotjaments, càmpings, etc. Una proposta interessant per tal de poder fer alguna cosa diferent que no sigui pel Pirineu i conèixer un trosset més de la península.



Doncs bé, per aquesta vegada és tot. Espero que us siguin d'utilitat les pàgines que he posat aquí i, sobretot, que en pugueu gaudir plenament.

Salut i muntanya. Per a recomanacions i altres coses podeu enviar-me un correu a: xerpa8848@hotmail.com (Assumpta: WEBS UECANOIA).

PROQUIP S.A.
productes químics

Productes químics
per a la indústria
i especialitats
per a adobats

Si vol més informació consulti el nostre catàleg a
www.proquipsa.com

MOBLES MARZOL

Des de 1946

Av. Balmes, 29 - IGUALADA Tel. 93 803 27 52 - Fax 93 803 31 93

www.assegurancesguma.com

SERVEI 24 HORES
607 25 66 00



CORREDORIA
D'ASSEGURANCES

ASSESSORAMENT
D'EMPRESSES

HORARI D'OFICINES
DE DILLUNS A DIVENDRES
DE 9 DEL MATÍ
A 7 DE LA TARDA

AV. BALMES 13 1ª
08700 IGUALADA BARCELONA
APT CORREUS Nº 366
T 93 803 25 66
F 93 803 20 58

OFICINES ASSOCIADES>

ALICANTE> Alcoy - Alicante - Elche - **ALMERÍA>** Almería - **BARCELONA>** Badalona - Barcelona - Igualada - Manresa - Ripoll - Sant Cugat del Vallès - **CANTABRIA>** Reinos - **GUIPÚZCOA>** Elgoibar - **HUESCA>** Binefar - **IBIZA>** Santa Eulàlia - **LOGROÑO>** Logroño - **MADRID>** Alcalá de Henares - Madrid - Móstoles - **MURCIA>** San Javier - **PAMPLONA>** Pamplona - **PONTEVEDRA>** Villagarcía de Arosa - **SANTADER>** Santander - **TARRAGONA>** Reus - **TERUEL>** Teruel - **VALENCIA>** Massanassa - Sedavi - Valencia - **ZARAGOZA>** Zaragoza - **ANDORRA>** Santa Coloma



Assegurem
un tracte
personal i
professional